

IZVORUL PUTERII

„Când a venit luna a șaptea, copiii lui Israel erau în cetățile lor. Atunci tot poporul s-a strâns ca un singur om pe locul deschis dinaintea porții apelor. Au zis cărturarului Ezra să se ducă să ia cartea Legii lui Moise, dată de Domnul lui Israel. Și preotul Ezra a adus Legea înaintea adunării, alcătuită din bărbați și femei și din toți cei ce erau în stare s-o înțeleagă. Era întâia zi a lunii a șaptea. Ezra a citit în carte de dimineată până la amiază, pe locul deschis dinaintea porții apelor, în fața bărbaților și femeilor și în fața celor ce erau în stare s-o înțeleagă. Tot poporul a fost cu luare aminte la citirea cărții Legii. Cărturarul Ezra stătea pe un scaun de lemn, ridicat cu prilejul acesta. Lângă el, la dreapta, stăteau Matitia, Șema, Anaia, Urie, Hilchia și Maaseia, și la Stânga: Pedaia, Mișael, Malchia, Hașum, Hașbadana, Zaharia și Meșulam. Ezra a deschis cartea înaintea întregului popor, căci stătea mai sus decât tot poporul. Și când a deschis-o, tot poporul s-a sculat. Ezra a binecuvântat pe Domnul, Dumnezeul cel mare, și tot poporul a răspuns ridicând mâinile: Amin! Amin! Și s-au plecat și s-au închinat înaintea Domnului, cu fața la pământ. Iosua, Bani, Șerebia, Iamin, Acub, Șabetai, Hodia, Maaseia, Chelita, Azaria, Iozabab, Hanan, Pelaia, și levitii, lămuriau poporului Legea, și fiecare stătea la locul lui. Ei citeau deslușit în cartea Legii lui Dumnezeu, și-i arătau interesul, ca să-i facă să înțeleagă ce citiseră.

Dregătorul Neemia, preotul și cărturarul Ezra, și levitii care învățau pe popor, au zis întregului popor: «Ziua aceasta este închinată Domnului, Dumnezeului vostru; să nu vă bociți și să nu plângeți!» Căci tot poporul plângea când a auzit cuvintele Legii. Ei le-au zis: «Duceți-vă de mâncați cărnuri grase și beți băuturi dulci, și trimiteți câte o parte și celor ce n-au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului nostru; nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră». Levitii potoleau pe tot poporul zicând: «Tăceți, căci ziua aceasta este sfântă; nu vă mâhniți!» Și tot poporul s-a dus să mănânce și să bea. Și au trimis câte o parte și altora și s-au veselit mult. Căci înțeleseseră cuvintele care li se tâlcuiseră.»

Ce aspect impresionant trebuie să fi avut atunci Ierusalimul, unde mulțimea imensă - bărbați, femei, tineretul orașului, „s-a strâns ca un singur om pe locul deschis dinaintea Porții Apelor“ (v. 1). Întregul popor din Ierusalim s-a adunat înaintea altarului, unde învățatul Ezra împreună cu slujitorii lui, citeau și lămureau Legea Domnului. Timp de opt zile, cât ținea la evrei sărbătoarea Corturilor, poporul asista la slujba religioasă de „*dimineată până la amiază*“ (v. 3), fiecare dându-și seama de măreția Cuvântului divin, care curgea ca o putere înviorătoare în sufletele credincioșilor.

Servul înțelept și credincios care era Neemia, și-a dat seama că rezultatele binecuvântate obținute până acum în marea operă de reconstrucție a zidurilor Ierusalimului se datorau, întâi de toate, ajutorului venit de sus, ca un izvor de putere la timp de nevoie. Dar el privește mai departe. Gândurile lui se îndreaptă spre viitor, nu numai la realizările obținute. Pentru a fi o lucrare durabilă, cu posibilități de dezvoltare sănătoasă și rodnică în comunitatea abia înființată, trebuia ca întregul popor să se simtă unit printr-un legământ duhovnicesc și puternic cu Izvorul divin. Poporul care

s-a dovedit așa de devotat la chemarea pentru edificarea zidurilor cetății trebuia să rămână consecvent, stăruitor și credincios sub oblăduirea puterii lui Dumnezeu. Locuitorii Ierusalimului simțeau ei înșiși această nevoie. De aceea Neemia a instaurat opt zile de sărbătoare sau, cum am spune astăzi, opt zile de evanghelizare și studiu biblic, pentru ca întregul popor să fie la curent cu tainele lui Dumnezeu.

Și nouă, cei ce suntem chemați astăzi să lucrăm la zidirea Ierusalimului duhovnicesc și lărgirea Împărăției lui Dumnezeu, ni se cere să fim tari în credință și pătrunși până în străfundurile ființei noastre de învățătura Cuvântului lui Dumnezeu. Numai în măsura în care suntem umpluți și stăpâniți de puterea Cuvântului Domnului, vom putea noi crește în omul dinăuntru și vom duce o viață de credință bogată, fericită și vom ieși biruitori din toate încercările prin Isus Cristos, fiind o mărturie vie și plăcută între oameni. Pe măsură ce Cuvântul Domnului își câștigă o importanță tot mai mare în inima noastră, vom exercita o influență crescândă asupra mediului în care trăim, precum și asupra neamului din care facem parte. De aceea, este bine să asistăm și noi la această serbare biblică din Ierusalim, învățând din comportarea celor prezenți acolo să acordăm atenția cuvenită Cuvântului lui Dumnezeu, și să vedem cum ne poate el servi ca un izvor de putere, bucurie și mângâiere, dezvăluindu-ne și nouă tainele dumnezeiești.

1. În primul rând, trebuie să constatăm că la Ierusalim nu cărturarul Ezra a convins poporul să se adune la sărbătoarea religioasă, ci dimpotrivă, poporul a luat inițiativa să cheme pe cărturarul Ezra, pentru a tălmăci Legea dată de Dumnezeu. Poporul simțea o mare foame spirituală, oamenii fiind dornici după adevărul divin. Aceasta reiese din atenția încordată cu care erau ascultate învățăturile Legii. Toți, mici și mari, erau atenți și stăruitori, ascultându-l pe Ezra zile de-a rândul.

Cum am putea interpreta noi setea aceasta arzătoare a cetățenilor Ierusalimului? Firește, după atâția ani de muncă, robie și suferință, era de așteptat ca ei să fie atât de însetați și dornici să audă niște promisiuni de mângâiere, să ia act de unele perspective profetice privind viitorul lor. Dar nu despre așa ceva era vorba. Ei erau însetați după Legea lui Dumnezeu. Doreau să cunoască voia lui Dumnezeu, pentru a trăi potrivit cerințelor Lui. În anii grei de robie lăsați în urmă, ei învățaseră câtă mizerie, amărăciune și mâhnire aduce neascultarea legilor divine. Acuma sunt convinși din proprie experiență, că binecuvântările și biruințele viitoare sunt strâns legate de ascultarea pe care o vor dovedi față de poruncile lui Dumnezeu.

Faptul acesta petrecut la Ierusalim ne arată setea spirituală care se naște în adâncul sufletului omenec, împingându-ne spre izvorul cel dătător de putere divină, unde putem descoperi și noi măreția Cuvântului lui Dumnezeu, ca un tonic spiritual necesar pentru viața noastră pe acest pământ. Desigur că există diferite motive care ne pot determina să ne lăsăm atrași de Biblie. Unii oameni o citesc pur și simplu din obișnuință; alții datorită unui obicei moștenit de la strămoși, iar alții chiar de teamă că neglijarea Scripturii ar putea avea niște consecințe neplăcute asupra lor. Mulți creștini tânjesc după cartea aceasta prețioasă, fiind preocupați de zidirea lor launtrică, dorind mângâiere și alinare sufletească atunci când trec prin necazuri, când sunt îndurerăți și osteniți. Pe drept, ei caută în Cuvântul lui Dumnezeu speranță, încurajare și îmbărbătare, pentru a putea rezista greutăților și încercărilor; este normal să caute sentimentul acela plăcut pe care îl stârnește în sufletul nostru, în clipele de singurătate, dragostea dumnezeiască. Pentru mulți, Biblia poate servi ca un fel de calmant atunci când durerea și slăbiciunea le copleșete sufletul împovărat și ostenit. Se poate să apelăm la Biblie și pentru a primi lumina și claritatea dumnezeiască în ce privește desfășurarea unor evenimente de importanță mondială, căutând

un răspuns la frământările în care se zbate omenirea. Apoi Biblia ne mai poate folosi ca un ghid, cu ajutorul căruia să ne formăm o concepție despre lumea în care trăim.

În definitiv, unde am mai putea găsi ușurare sufletească și călăuzire, curaj și mângâiere în necazurile noastre, îndemnuri și soluții la problemele vieții, dacă nu în această carte în care ne vorbește glasul blând al adevărului divin? Însă, dacă numai acestea sunt motivele care ne fac să tindem după Cuvântul lui Dumnezeu, atunci cu greu vom ajunge la izvorul de putere pe care ni l-a pus Dumnezeu la dispoziție. Pentru că sufletul nostru, trebuie mai întâi de toate să înseteze, să tânjească după izvorul curat, așa cum cerbul caută să se adape din izvorul înviorător de munte. Seta noastră duhovnicească se poate vedea din dorința sinceră după sfințire care ne stăpânește, din preocuparea noastră de a crește în cunoștința Cuvântului lui Dumnezeu, care ne îmbie la o predare deplină în mâinile Domnului Isus. Fiindcă „*voia lui Dumnezeu este sfințirea noastră*“, iar sfințire înseamnă ascultare, și ascultarea duce la biruință și viață rodnică.

Seta de sfințire și dorința de ascultare au înflăcărat inima psalmistului, încât parcă îi simțim vibrația sufletească atunci când îl ascultăm. De exemplu, în Psalmul 119, el spune: „*Doresc să împlinesc poruncile Tale*“ (v. 40). „*Niciodată nu voi uita poruncile Tale, căci prin ele mă înviorez*“ (v. 93). „*Învățăturile Tale sunt bucuria inimii mele*“ (v. 111). „*Învățăturile Tale mă fac mai înțelept decât vrăjmașii mei și mai învățat decât toți învățătorii mei*“ (v. 98-99). Iar atunci când psalmistul încearcă să cuprindă dorința lui arzătoare într-o singură imagine, spune pe un ton mișcător: „*Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta*“ (v. 11).

Prin toate acestea înțelegem și noi mai adânc ce înseamnă dorința fierbinte după sfințire și ascultare, care izvorăște din dragostea adevărată pentru Dumnezeu. O asemenea sete mistuitoare descoperim în viața Mântuitorului

nostru Isus Cristos, Care declară: „*Fiul nu face decât ce vede pe Tatăl făcând*“ (Ioan 5.19). „*Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis*“ (Ioan 4.34). Întreaga Lui viață a fost caracterizată de ascultare deplină și sfințire continuă. De aceea a și ajuns să aibă parte de biruință: pentru că S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce, Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și L-a pus la dreapta Lui, pe tronul ceresc; prin moartea și învierea Lui, a câștigat izbăvirea noastră veșnică.

Cercetând Biblia, vom ajunge să cunoaștem din ce în ce mai clar atât sfințenia, cât și îndurarea lui Dumnezeu. Vom constata că poruncile cuprinse în Legea Domnului nu ne apasă ca un jug răpindu-ne libertatea și bucuria, ci, dimpotrivă, că ele sunt expresia grijii Sale minunate, părințești și iubitoare, fiindcă El nu urmărește decât mântuirea omului și binele său veșnic. Citind Biblia cu sete de sfințire, ni-L însușim prin credință pe Isus Cristos, ca adevăratul nostru Mântuitor. Prin Domnul Isus Cristos, Cuvântul făcut trup, noi întâmpinăm însăși dragostea Tatălui ceresc, care ne urmărește cu blândețe, ne îmbracă cu putere înnoită și ne inspiră în trăirea noastră zilnică. Astfel, prin Sfânta Scriptură, noi putem cunoaște nu numai voia lui Dumnezeu, ci chiar pe El Însuși, Cel ce ne sfințește gândul și fapta, insuflându-ne puterea necesară pentru împlinirea voii Lui, izbăvindu-ne din toate încătușările păcatului. Reușim să-L cunoaștem pe Cel despre Care psalmistul spune: „*El îți iartă toate fărădelegile tale, îți vindecă toate bolile tale*“ (Ps. 103.3), transformând astfel viața noastră pământească într-un izvor limpede, pentru binecuvântarea celor din jurul nostru. Pentru noi, credincioșii, Biblia devine indispensabilă și vitală, cea mai minunată carte din lume, fiindcă în cuvintele ei Îl găsim pe Isus Cristos, Cel ce aduce omenirii adevărata speranță a vieții. Iar prin Isus Cristos, ajungem să-L cunoaștem, în toată măreția Sa, pe Tatăl ceresc.

2. Poporul adunat la Ierusalim, ascultând tălmăcirea și lămuririle cărturarului Ezra, a putut vedea și simți ceva din farmecul unei vieți trăite în armonie cu Legea lui Dumnezeu. Poporul și-a dat seama că prin graiul acestei Legi pătrundea în mijlocul lor însăși prezența lui Dumnezeu, ca o putere care radia o nouă viață. De aceea, efectul produs asupra ascultătorilor a fost unul imediat, așa cum se menționează la versetul 5: „*Când Ezra a deschis cartea, tot poporul s-a sculat. Ezra a binecuvântat pe Domnul, Dumnezeul cel mare, și tot poporul a răspuns ridicând mâinile: «Amin! Amin!» Și s-au închinat înaintea Domnului cu fața la pământ*“. Iar la versetul 8 se spune: „*Ei citeau deslușit în cartea Legii lui Dumnezeu, și-i arătau înțelesul, ca să-i facă să înțeleagă ce citiseră*“.

Prin modul în care s-a manifestat poporul în fața altarului ridicat în Ierusalim, vedem o a doua condiție esențială pe care trebuie s-o îndeplinim și noi pentru ca Sfânta Scriptură să ne împartă din puterea divină și să ne descopere din măreția veșnică a lui Dumnezeu. Este vorba despre atitudinea de respect și recunoștință față de Dumnezeu, despre convingerea cu care trebuie să tratăm Cuvântul Său, având în vedere că în Biblie ne vorbește Dumnezeu Însuși. Și lui Moise i s-a cerut să manifeste respect față de Dumnezeu când i s-a spus: „*Scoate-ți încălțămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt*“ (Ex. 3.5).

Nu fără sfială afirmăm aceste lucruri, conștienți fiind cât de mult am păcătuit cu toții în privința aceasta și, din nefericire, mai greșim uneori. Adeseori înăbușim în inima noastră glasul Cuvântului lui Dumnezeu, fiind lipsiți de respectul și umilinta cuvenită. Desigur că nu ne gândim neapărat să adoptăm o atitudine ușuratică sau hulitoare, să ne răzvrătim împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Nici nu ne gândim să luăm un aer de superioritate, să privim Biblia cu un ochi critic așa cum fac unii oameni care tratează în mod științific sâmburele credinței, atacând declarațiile

Scripturii. Nicidecum, ci ne gândim la felul în care ne vor privi oamenii, ne este frică de batjocurile lor când vor afla că noi credem revelațiile biblice, și atunci ajungem ispitiți să facem noi înșine lucruri pe care le interzicem altora.

Gândurile urâte care se îngrămădesc în mintea noastră, lipsa de sensibilitate, tratarea cu insuficientă considerație a cuvintelor Celui de trei ori sfânt Care ne vorbește prin Sfânta Scriptură dovedesc că nu ne-am curățit cugetul și simțămintele, prin rugăciune, înainte de a deschide Biblia. Putem asculta sau citi Cuvântul lui Dumnezeu, fără să ne dăm seama că gândurile noastre încă mai hoinăresc în sfera murdară a păcatului.

Deci, atunci când ni s-a clarificat care este voia lui Dumnezeu într-o anumită privință, trebuie s-o tratăm cu toată seriozitatea și să facem cale-ntoarsă, nu să ne continuăm drumul în neascultare și tot felul de apucături. Se întâmplă uneori să ținem într-o mână Cuvântul lui Dumnezeu, iar cu cealaltă să stăm agățați de fleacuri și lucruri deșarte, așa încât să trăim într-o încordare continuă și stânjenitoare. Uneori, poate că vorbim cu interes despre Cuvântul lui Dumnezeu, dar cu aceeași gură îl judecăm și-l bârfim pe aproapele nostru, sau spunem lucruri urâte și neadevărate. Câteodată, s-ar putea să ni se pară că stăpânim Cuvântul lui Dumnezeu, împodobindu-ne cu versete biblice pereții locuinței, dar lăsăm ca pereții inimii și ai cugetului să ni-i împodobască Vrăjmașul. Aceasta dovedește cât de pricepuți suntem noi în domeniul prefăcătoriei. Ne bizuim într-o oarecare măsură pe Cuvântul lui Dumnezeu, dar sub niște fraze pioase, încercăm să acundem manevrele noastre egoiste și viclene, ca niște ipocriți cărora le lipsește simțul răspunderii. Ne mai gândim și că singura treabă a lui Dumnezeu este tocmai să vorbească cu noi, păcătoșii, ajungând să ne închipuim că Îi facem o mare favoare lui Dumnezeu acceptând să stăm câteva minute de vorbă cu El.

Toate aceste porniri dovedesc cât de ciudată poate fi atitudinea noastră față de Sfânta Scriptură. Ne dovedim a

fi lipsiți de recunoștință, smerenie și duh de închinare; lipsiți de acea sinceritate spontană pe care au manifestat-o toți cei adunați la Ierusalim când, ascultând citirea Legii lui Dumnezeu, au izbucnit într-un glas: „**Amin! Așa să fie!**“ Dacă așa stau lucrurile cu privire la atitudinea noastră față de Cuvântul lui Dumnezeu, este oare de mirare că nu-i simțim puterea? Ni se pare ceva ciudat când vedem cum curge izvorul de apă vie, îi auzim vuietul, dar nu reușim să ne potolim setea, nici să ne răcorim sufletul? Ne miră faptul că, deși am apucat să citim dimineța Cuvântul Domnului, totuși se întâmplă să nu simțim deloc, în cursul zilei, efectul celor citite? Cât de adevărate și actuale sunt cuvintele lui Savonarola, un creștin din Evul Mediu, care spunea în privința aceasta: „Nimic nu împinge mai mult sufletul nostru la nepăsare față de tot ce prezintă importanță vitală pentru noi, decât faptul de a trata Sfânta Scriptură fără respectul convenit și a n-o aplica zilnic în viața noastră“.

Un exemplu convingător în acest sens avem la Numeri 24.4, unde se povestește despre Balaam și proorocia pe care trebuia s-o transmită poporului: „**Cel ce cade cu fața la pământ, și ai cărui ochi sunt deschiși**“. Balaam ascultă îngenunchat și se închină înaintea vedeniei, ca semn de respect față de măreția și puterea care i se fac cunoscute prin Cuvântul Domnului. Contează și atitudinea pe care o avem în meditația Cuvântului divin. Pentru cine se poate retrage într-o cămăruță liniștită, este minunat să petreacă timpul de meditație în genunchi, cu inima deschisă, într-o atitudine de pocăință și devotare. În seninătatea și liniștea meditației, sufletul devine conștient că Dumnezeu îi vorbește, iar conștiința ne îndeamnă la recunoștință și ardoare în fața lui Dumnezeu. În adâncul cugetului, ne simțim propria incapacitate, păcătoșenie și nevrednicie, care ne împing să spunem și noi împreună cu poporul adunat la Poarta Apelor din Ierusalim, cu mâinile ridicate spre cer: „Amin!“ Da, Doamne, vrem să facem voia Ta, dar ajută-ne în neputința

noastră!“ Sau, putem spune ca tânărul Samuel, cu inima pregătită: „*Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă*“ (1 Sam. 3.10).

În timpul reculegerii, să nu introducem gândurile, păreriile și dorințele noastre atunci când ne vorbește Domnul, ci să lăsăm loc gândului și vocii Lui, care vrea să pătrundă în inimile noastre, pentru a așterne dorința Sa sfântă. Aceasta este calea prin care Dumnezeu vrea să ne deschidă ochii, să cunoaștem măreția Cuvântului Său plin de putere și înviore. Astfel vom izbuti să creștem în cunoașterea lui Dumnezeu, ca niște adevărați cărturari sfințiți, care citesc cu luare aminte tainele divine, deslușindu-le apoi înțelesul lor tuturor celor din jur, ca o îndrumare vrednică de închinăciune pentru slujba Domnului, în respect și cuviință credincioasă.

3. Cu aceasta, am ajuns la a treia condiție a binecuvântării, pe care o găsim aici în capitolul 8 al cărții lui Neemia, în legătură cu cercetarea Legii lui Dumnezeu.

Poporul din Ierusalim nu s-a mulțumit numai să audă citirea Legii, ci dorea să poată pricepe deplina semnificație a celor auzite, Legea fiind scrisă în ebraica veche care deja nu se mai utiliza. De aceea Ezra trebuia să tâlmăcească în noua limbă aramaică. Așa se explică afirmația interesantă de la versetul 8: „*Ei citeau deslușit în cartea Legii lui Dumnezeu, și-i arătau înțelesul, ca să-i facă să înțeleagă ce citiseră*“. Deci, dorința tuturor celor adunați acolo era nu numai să asculte, ci să și înțeleagă. Într-un fel, credincioșii care formau această adunare din Ierusalim erau precursorii creștinilor din Bereea cărora apostolul Pavel le propovăduise Evanghelia. Iată ce se spune despre ei la Faptele Apostolilor 7.11: „*Au primit Cuvântul cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa*“.

Desigur că numai mâna Domnului deține cheia comorilor cerești, dar El vrea să ne deschidă ușa înțelegerii. De

aceea ne-a dat Duhul Sfânt, Care „*cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu*“ (1 Cor. 2.10). Să nu ne oprim la acea pietate comodă, lăsând pe seama altora cercetarea Cuvântului, ci să-l adâncim noi înșine, sub călăuzirea Duhului Sfânt, Care ne împarte din apa vie a izvorului înviorător din Împărăția Sa, pentru a putea duce o viață evlavioasă și cuviincioasă. Fiind creaturi superioare, înzestrate cu inteligență, trebuie să întrebuițăm darul acesta mulțumitori și harnici, sub disciplina Duhului Sfânt, care va face să ne putem distinge prin limpezimea cunoașterii adevărului și printr-o atitudine curajoasă în abordarea problemelor vieții. Starea aceasta decurge numai dintr-o meditație sfântă și o cercetare a Scripturilor în curăție și sub călăuzirea Duhului. A ajunge în posesia unei Biblii nu este suficient. Trebuie să și înțelegem cuprinsul ei.

Ezra și slujitorii lui aveau pregătirea necesară și datoria specială pentru a tâlmăci poporului Legea Domnului: „*ei lămuriau poporului Legea, și fiecare stătea la locul lui*“ (v. 7); însă, totodată, întregul popor este invitat să cerceteze, să cugete și să se documenteze bine. Tot astfel și noi, care avem prilejul să propovăduim Evanghelia, trebuie să ne impunem ca o regulă permanentă cercetarea cu atenție a Bibliei, expunând semnificația celor citite – fie în predică, fie în studiu biblic – într-un mod care să stârnească interesul general, Cercetarea făcută de predicator se transpune în meditația ascultătorilor. De fapt, orice predică sau studiu biblic ar trebui să fie o provocare pentru studiul individual, o introducere care să-i ajute pe ascultători să pătrundă mai adânc în înțelesul minunat și înviorător al Cuvântului Domnului, izvorul nesecat al Împărăției lui Dumnezeu, pentru a ni se putea aplica și nouă cuvintele psalmistului: „*Ferice de omul care zi și noapte cugetă la Legea Domnului*“ (Ps. 1.2).

Unii creștini spun că ei nu pot medita cum ar trebui asupra Cuvântului lui Dumnezeu, fiindcă le lipsește timpul,

sau nu se pot concentra. Alții se scuză că sunt atât de ocupați cu meseria lor, că nu apucă să se mai gândească la altceva decât la planuri de lucru și la contactul cu oamenii. Dar și, în asemenea cazuri, ne este asigurat ajutorul necesar, după cum declară apostolul Pavel: **„Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră“** (Rom. 8.26).

Aceste cuvinte sunt pentru noi de o importanță vitală și trebuie să le luăm ca o făgăduință de care să ne folosim în rugăciune.

Fie și numai câteva versete din Biblie citite dimineța, sau ascultarea în reculegere a Evangheliei propovăduite în biserică, chiar oboșiți peste măsură fiind, nici o cercetare în Cuvântul lui Dumnezeu nu va rămâne fără rod. Cuvântul citit în reculegere și cu respectul cuvenit, se transpune în viața noastră, într-un gând înalt. Astfel vom descoperi că, prin rugăciune, Cuvântul Domnului se așterne adânc în sufletul nostru. În rugăciune, noi respirăm din adierea cea veșnică, ce ne face să creștem în cunoașterea puterii divine, care devine vie și lucrătoare în viața noastră zilnică.

Cuvintele lui Dumnezeu se împletesc cu gândurile noastre, pătrund toate fibrele voinței noastre, ne însoțesc la locul de muncă, și chiar noaptea, în timpul somnului, își fac efectul înviorător, calmant, încurajator. Cuvântul Domnului ne mustră, ne mângâie, ne oferă sfaturi bune și revarsă raze de lumină asupra noastră în problemele grele ale vieții, încât trebuie să ne minunăm, ca și poporul din Ierusalim. Cuvântul viu trăiește în noi, iar noi trăim prin puterea care izvorăște din el. Înțelegerea crescândă a Cuvântului lui Dumnezeu ne întărește în credință și ne inspiră tot mai multă bucurie, așa cum se spune la versetul 12: **„S-au înveselit mult, căci înțeleseră cuvintele care li se tâlcuiseră“**.

Și noi putem ajunge să experimentăm bucuria divină pe a cărei măreție Neemia a cuprins-o în concluzia minunată la acest studiu al Legii lui Dumnezeu, evocând în versetul 10: **„Căci bucuria Domnului va fi tăria voastră“**.